

emberben,
 nek értéke
 n foglal-
 tett, mert
 estve. —
 vettük.
 meg akít
 tel olvas-
 k. A te
 legszebb
 er testv.
 rom kis
 a gyógy-
 len foly-
 ranatér
 »ajálva«
 annak,
 ére. Sok
 hogy a
 ott lesz
 z ottani
 t rekedt
 Javor
 más is,
 r néven
 tét nem
 banaszos
 emberre
 ele, aki
 ntetésre
 ált. De
 nevet?
 i, hogy
 ének a
 bár rég-
 lvarán:
 i Mór,
 i. Nem
 de? —
 ndékos,
 ém azt
 szentet
 ősenek
 , tudod.
 nevez-
 üség és
 hely az
 Almos.
 y sem
 cam. —
 erni a
 e, sem
 a dis-
 öképen
 Több

AZ ŐSÖK CSARNOKÁBAN. (Lásd a 276. lapon.)

XLV. kötet, 18. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. október 29-én.
 Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

ARANYORSZÁG UTJA.

— Mese képekkel. —

(Folytatás.)

SZIKLA tetején a vár-kastély hatalmas falai előtt már sík volt a tér s a gyermekek szaporán lépegethettek. Mégis eleinte félénken bámultak a kapunál álló négy alakra. Ezek mintha lebegtek volna mint a tündérek s mégis egészen másfélék voltak. A melyik legelől állt, gyönyörű piros köntöst viselt s nyájasan hívogató hangon szólalt meg:

— Jertek, jertek, kedves kis vendégek! Fáradtak vagytok, ugy-e? Hát csak kerüljétek szaporán belül, szívesen látunk.

Amint Rózsika és uti társai a kapun beléptek: szemök, szájok elállt a bámulástól. A hatalmas várfalakon belől egészen más világba nyitottak. Ott nem volt éjszaka. Ragyogó rózsás fényben tündökölt az udvar s szinte mámorító virág-illat áradt minden felől; ezrivel és ezrivel nyílt ott a rózsza, szegfű, nárczisz, bazsalikom, viola és liliom.

— Nos, tetszik itt nektek? kérdé a piros köntösű alak. Ugy-e szép virágaink vannak? Nagyon szeretjük a virágot, mert a virág kedves és ártatlan jószág. Aki itt lakik, az szintén virágnevet kap. Én vagyok Basarózsa, ez meg kedves hugom Tulipán, ez itt Szegfű, az meg Ibolya. De most siesünk befelé! Fáradtak, porosak vagytok.

Megindultak. Nagyszerű palota állt ott, csupa márvány, kristály, arany. Szinte vakítólag ragyogott. Basarózsa ment elől, kézen vezetve Benczét; aztán Tulipán vezetett két gyermeket, Szegfű is kettőt s leg hátul Ibolya vezette Rózsikát, kit bizony

szintén elkápráztatott ez a csodaszép tündér-kastély, ugy hogy felkiáltott:

— Oh, mily boldogok, akik itt élhetnek!

— Hát szeretnél itt maradni? kérdé Ibolya.

Rózsika az első pillanatban hirtelen rá akarta mondani, hogy bizony nagyon szeretne. De nem mondta. Mert a másik pillanatban már eszébe jutott valami s így szólt:

— Nem, mégsem maradnék itt. Inkább vagyok az én drága jó anyámnál. Akárhol van, az kedvesebb hely minden tündér-kastélynál.

Amint ezt mondta, föltekintett kísérijére s észre vette, hogy annak az arczán egy pillanatra, de éppen csak szempillantásnyi időre, leirhatatlanul mély szomorúság kifejezése villant át.

— Oh, jó tündérke, talán megbántottalak szavaimmal? szólt Rózsika. A viláért sem akartam. Csak azt akartam mondani, hogy akármilyen boldogok vagytok, én még nagyobb boldogságot tudok nektek kívánni.

— Ugyan mit tudnál nékem kívánni?

— Hát... hát azt, hogy legyen olyan drága kedves édes mamád, mint nekem, és ha már rég nem láttad, kerülj ismét hozzá vissza.

Ekkor meg az történt, hogy egy könyccsepp gördült ki Ibolya szeméből. S hal-kan, suttogva így szólt:

— Gyermek, igazán szívből kívánod?

— Hogy ne! Őszintén kívánom.

— Nem is tudod, mit mondtál... nem tudhatod... és én meg nem magyarázhatom. De valamit mondhatok... jól figyelj... Mihelyt e palotába beléptél, ne tégy semmit, ami nincs kedvedre és külö-

nősen ne tedd azt, amire nagyon unszólnak. És ne ijedj meg, mert erővel nem kényszeríthetnek semmire.

Rózsika bámulva nézett rá.

— De hát miért? Mi van itt?

— Többet nem mondhatok. És vigyázz, el ne áruld, hogy figyelmeztetést kaptál, mert akkor végünk volna mind a kettőnknek.

Ezalatt kissé hátra maradtak, de most siettek a többiek után, kik ujjongva és ugrándozva léptek be a pompás palota küszöbén. Basarózsa járt legelől s úgy látszott, mintha ő parancsolna itt. Gyönyörű márvány terembe értek, hol több alabástrom kád volt látható.

— Ez a fürdő terem, szólta Basarózsa. Fáradtak, porosak, izzadtak vagytok, nagyon jó lesz megfürödnötök. A víz ezekben a kádakban csoda-hatású; ha megfürödtetek benne s aztán alusztok hegyébe egy kicsit, elmúlik minden fáradtságotok. Még azt is elfelejtitek, hogy fáradtak voltatok.

— Nagyon jó lesz! szóltak mind a gyermekek örömmel.

— És még arra is figyelmeztetek, hogy a fejeteket is mártsátok néhányszor a víz alá, mert az is poros. És a víz csoda-ereje csak akkor hat igazán.

— Meg is tesszük! szólta Bencze. Nagyon mulatságos is a víz alatt bukdácsolni.

— Persze. És mialatt megfürödtök, hozunk számotokra szép új ruhákat. Ebben a fényes palotában nem illenek olyan kopott, piszkos ruhában járnotok. Kedves hugaim, Szegfű, Tulipán, terítsétek le szőnyeggel a pamlagokat, hogy kedves vendégeink lepihenhessenek; én meg Ibolya előkeressük a szép ruhákat.

A gyerekek nagy vigan ugráltak a fürdőbe, még Rózsika is, ki ilyenformát gondolt:

— Erre nem szólhat a figyelmeztetés, mert ez nincs kedvem ellenére.

Csakugyan csodálatosan kellemes volt ez a fürdő. Egyszerre elmúlt minden fáradtságuk, olyan fűgének, erősnek érezték magukat, mint még soha sem. Basarózsa és Ibolya csakhamar vissza tértek a ruhákkal s kiosztották. Rózsikának Ibolya tette oda a gyönyörű új ruhát a kád mellé, mialatt Basarózsa így szólt:

— El ne felejtsetek, amit mondtam! Fejeteket is merítsétek a víz alá! El ne felejtsetek!

— Meg ne tedd! Meg ne tedd! sugta Ibolya Rózsikának. És az új ruhából csak azt öltse föl, ami tetszik.

A gyermekek ezután magukra maradtak és kedvökre lubiczoltak nagy vigan a fürdőben, mignem végre megelégték és felöltöztek. Ekkor volt még csak nagy az örömük. Amint felöltötték azokat a gyönyörű ruhákat, szinte magukra sem ismertek. Rózsika is, mi tagadás benne, nagyon tetszett magának a szép és új ruhában, s már egészen felöltözött, mikor megvillant az eszében valami.

— Ha majd kérdi anyácskám, hol hagytam a régi ruhámat, melyet tőle kaptam, talán zokon fogja venni, hogy semmit sem tartottam meg... Igen... a kalapot megtartom, azt mamácskám maga igazította össze. Az utra jó lesz.

És föltette a kalapot. Épp ekkor lépett hozzá Bencze s ujjongva szólt:

— Ügy-e jó, hogy ide jöttünk? Jaj de pompás, nagyszerű itt! Nem is kívánhatnánk szebb otthont.

— Ugyan mit beszélsz, Benczike! Hiszen itt nem vagyunk itthon. Egy kicsit pihenünk, aztán megyünk tovább.

— Tovább? Hová? Én bizony nem megyek egy tapodtat sem. Beszélte az a kedves Basarózsa, hogy amint jót pihenünk, aludtunk, nagy vendégség következik; aztán játszani fogunk reggeltől estig, minden nap. Nem lesz soha vége a mulatásnak!

— De hát elfelejtetted, Bencze, hogy kedves szüleinkhez kell sietnünk, a Fekete Bérczen tul? Apa, mama várnak.

(Folytatása következik.)

AZ ŐSÖK CSARNOKÁBAN.

(Képpel a czimlapon.)

KÖRÖSKÖRÜL a vas bácsik,
És előttük Annuka:
Az ősöknek csarnokában
A legifjabb unoka.

Sokszor csörrent fegyver-tánczban
Kard, sisak, pajzs és a vért,
Mielőtt kiindulának
Küzdni királyért, honért.

S a mamának ős mamája,
Hős férjének hitvese,
Gondjaiban, bánatában,
Örömben felese:

Ő és leány testvérei
Bort s virágot hoztanak,
S majd lendülve deli tánczra,
A hősekkel roptanak.

Szép, daliás idők voltak —
Hogy elmúltak, ah be kár!
A palotást nem ismerik,
Csak hopsz-polka járja már.

Ej, nem hagyom én magamat!
Taníts, édes anyuka;
Ős-anyáihoz hasonló
Hadd lehessen Annuka!

A „KIS LAP“ nagy pályázata.

»Kis Lap« nagy pályázatának, melyet több héttel ezelőtt hirdettem kis olvasóim számára, immár elérkezett a döntés ideje.

Örömmel és meglepéssel adhatok számot az eredményről, mely minden tekintetben fölülmulta várakozásomat, a pályaműveknek nemcsak száma, hanem minősége tekintetéből is.

A pályázatra nem kevesebb mint *nyolcvanegy* pályamű érkezett a kitűzött határidőn belől, az ország minden részéből. Leányok, fiúk, kisebbek s nagyobbak, nemes buzgósággal szálltak versenyre, s az eredmény maradandó emlékü lesz a »Kis Lap« történetének lapjain.

Miként a pályázati felhívásban kijelenttem, a bírálói tisztségre irodalmunk több jeles férfiát kértem föl, nevezetesen: *Vadnay Károly, Rajner Ferencz* (tanár), *Szana Tamás* és *Kozma Andor* urakat, kik szivesek voltak e tisztségre vállalkozni.

A bírálat munkája ezuttal nehéz feladat volt, még pedig igen örvendetes oknál fogva: a pályaművek közt oly számos volt a derék, kitüntetését érdemlő dolgozat, hogy a sok jó közül valóban nehéz volt a legjobbakat kiválasztani. Lelkiismeretes megfontolás, össze hasonlítás, az előnyök és hibák gondos meglátolása után azonban a döntés megtörtént s eredménye a következő:

Az első jutalom nyertese lett *Divéky Adorján*, most trsztenai gimnáziumi tanuló. *Podvilk* község leírásával. Művének előnyei: a kerekded szerkezet s a szabatosság, melyel rövid s mégis találó vonásokban ismer-teti meg egy tájnak természeti s helyrajzi

yázatának,
szelött hir-
számára,
öntés ideje.
lhatok szá-
den tekin-
a pályá-
n minősége

nt *nyolcz-*
zött határ-
zéből. Leá-
ak, nemes
s az ered-
» *Kis Lap*«

n kijelen-
rodalmunk
vezetesen :
sz (tanár),
or urakat,
állalkozni.
éz feladat
tes oknál
zamos volt
ozat, hogy
volt a leg-
etes meg-
őnyök és
azonban a
a követ-

t *Divéky*
ni tanuló.
k előnyei :
ság, mely-
an ismer-
helyrajzi

viszonyait, a népszokásokat, életmódot, az éghajlatot s az általános keretben saját otthonát, ottani életét. Meglepő sikerrel oldotta meg azt a feladatot, hogy egy teljesen ismeretlen, szerény helyről érdeket keltő, vonzó leírást nyújtson. Előadása folyékony, világos, magyaros, és mellőz minden czikornyát, fölösleges bőbeszédűséget. Mint az összes pályaművek közt legjobb, méltán kapja az első jutalmat: az »*Athenaeum Kézi Lexikona*« két dísz-kötetét.

A második jutalom nyertese *Vécsesy Aurél* báró, *Sárköz-Ujlak* leírásával. Pályaműve kitűnik nem csupán a tájnak, községnek, lakosságnak jellemzésével, hanem sokféle érdekes kisebb részletmegfigyelésével is. A különböző adatokat nem szárazon sorolja fel, hanem találó, helyes észrevéte-

lekkel kíséri, s a nélkül, hogy fárasztó hosszadalmassággal sorolna föl apró adatokat, egészen ismerőssé tud tenni a helyet, melyet leír. Nyelve tiszta, folyékony, mindenre a helyes, megfelelő kifejezést használja. **A második jutalom:** »*Forgó bácsi könyvtárának*« *tíz kötete*, teljes joggal illeti meg.

A harmadik jutalom nyertese *Márton Erzsike*, *Csik-Szent-Mártonban*. Az ő műve

teljesen eltérő az előbbiektől és a pályázatban részt vett legtöbb műtől. Nem külső tárgyak leírására törekszik, hanem a saját életét, gondolatait, érzelmeit adja elő kedves otthona körében. Kedvesen, melegén, vonzóan adja elő; vidáman, de mély szeretettel, egyszerűen s mégis úgy, hogy érdeklődve olvassuk mindvégig. Irálya gördülékeny, jó magyaros. **A harmadik jutalom:** »*Hoffmann elbeszélései*«-ből *tíz kötet* méltán jut neki e dolgozatért.

Ezek a jutalmazottak. De nem csupán ennyien vannak a jelesek.

Egész hosszú sorozata van még az olyan pályaműveknek, melyek igen közel állanak a nyertesekhez s csak egyik-másik kisebb fogyatéki miatt nem juthattak a legelső sorba. Sok van közöttük, mely még így is teljesen érdemes lett volna ju-

talomra. De a pályázat kihirdetett föltételei szigoruan megtartandók lévén, három jutalomnál többet a bírálók meg nem ítéltettek. Azonban, ha jutalmat nem is, de méltó elismerést adhatnak s ezért még a következőket jelentik ki:

Jeles dolgozatokat küldtek be: *Berczelly Tibor*, *Müller Erzsike*, *Volarich Iduska*, *Vadas Zoltán*, *Szmrecsányi Ninka*, *Scheinberger*

A FOTOGRAFUS UDVARÁN. (Lásd a 287. lapon.)

Irén, Weiss Rudolf, Vitályos Emma, Boross József, Farkas Imre, Pásztor Bódogh Ibolyka, Szathmáry Péter, Hirschler Jolán, Szilasi Emilia, Morlin Adorján, Gomperz Margit, Lukács József, Katzburg Aladár, Hirsch Margit, Jánosi testvérek, Bartók Margit, Szontagh Sándor, Kiss Paula, Haberfeld Margit, Rosenthal Ella, Papp Cosima, ifj. Bolyó Károly, Kónya Zsófia, Kövesy Rudi, Schlesinger Szidi és Gyula, Schönberg Zoltán.

Dicséretes dolgozatokat küldtek be: Jármay Margit, Forschner Juliska, Rothfeld Vilma, Bertalan Mariska, Stauber Erzsike, Zinsenheim Ilona, Busay Gizike és Irénke, Lázár Piroska, Zsoldos Miklós, Fritse Erzsike, Keleti Géza, Schneider Sándor, Riesz Kornél, Mayer Béla, Késmárki Anna, Bedő Juli, Fülöp Etelka és Kálmán, Wittchen Elza, Tichtl Leona, Weiss Aranka, Herzl Antal, Kemény Irén, Gedeon Zoltán, Isaák Gyula, Szemők Katicza, Fáy Pista, Moesz Izabella, Jaulusz Ella, Magassy Jenő és Zoltán, Edelstein Elek, Csanády Margit, Grünvald Ilona és Margit, Oláh Szidi, Bayer Feri, Eibenschütz Aranka, Biasini Domokos, Kálmán Ármin, Déri Zsófi, Schulz Mariska, Spitz Regina, Timár Stefania, Luszt Katalin, Vincze Mariska, Teszár Irén, Bod Etel, Baum Róza és Miklós, Koffron Helenka és Ida.

Azok is, kiknek pályadij nem jutott, — mert nem juthatott háromból annyinak! — büszkék lehetnek rá, hogy e szép versenyben részt vettek. Mert az igazi cél maga a nemes verseny, a szellemi küzdelem s ebben a győztesek mellé sorakozni szép és érdemes dolog.

A jutalmakat a »Kis Lap« kiadó-hivatala legközelebb megküldi a nyerteseknek.

Ime, itt közlöm a három jutalmazott pályaművet.

Ahol én lakom.

Podvilk.

— Az első jutalommal kitüntetett pályamű. —

Podvilk község Árva vármegye legészakibb részén, közvetlenül a lengyel határon, a Babjagura hegy és a Beszkide végső nyulványai mellett fekszik. A vidék elragadóan szép. Vadregényes helyeiről sokat irhatnék, ha valami híres író volnék; de mint afféle kis diák csak azt írom, amit szívem sugal és érez, azt t. i. hogy én ehez a szegény kis falucskához igen vonzódok s nagyon szeretek itt lakni. Minden oldalról hegy, domb és fenyves erdő környezi, a falu hosszában pedig az országút jobb partján kedves patakcska csörgedez.

Helységünk igen szétszórt. Minden parasztnak a háza körül van az összes szántóföldje és így könnyen elhihető, hogy az 1800 lakósból álló község egy mértföld hosszúságra terjed. A parasztok szegényes, nagyobbára két szobából álló kis faházakban laknak. Kőház itt alig van; a plébánia-épületet és három korcsmát kivéve, valamennyi ház fából való. Még a mi házunknak is csak egy része, mely újabb építmény, van kőből; a másik része, melyet még dédapám Divéky János 1780-ban épített, fa-alkotmány s az itt szokásos fa-gerenda menyezettel és kandallókkal van ellátva. A gerendákon rendszeren az évszám van bevésve, így például a mienken ez a felirat olvaskató: FIERI CURAVIT IOANNES DIVEKY ANNO DNI 1780 DIE 10 IULII. (Csináltatta Divéky János 1780. július 10-én.)

A lakosság vallásra nézve római kath. A parasztság nagyon ájtatos, de babonás is. Így például zivataros időben az első sötét felhő láttára a harangozónak rögtön sietnie kell a harangot meghúzni, mert abban a hiszemben élnek, hogy eltávolítják a fürgeteget.

Vasut erre nem vezet, a legközelebbi vasuti állomás Gácsországban van, 3 órányira tőlünk. A nép nagyon szegény és sok nyomorhoz van szokva. Keresete kevés, nagyobbára földmiveléssel és juh-tenyésztéssel foglalkozik; nyáron szorgalmasan dolgozik kiki a maga mezején, hogy kevés és rosz földje birjon annyit teremni, hogy a hosszú nyolcz hónapos telet ne töltsse egészen éhen. Téli munkája többnyire fa-fuvarozás és zszindely-csinálás, melyet hol a vasuti állomáshoz, hol pedig a legközelebbi városkába szállit eladás végett.

Böven termő buzaföld helyett van — tiszta, jó, egészséges levegőnk és vizünk. Ezzel, tudom, nem egy alföldi város öröme cserélne velünk. Mert mi itt, hála Istennek, jó egészségnek örvendünk s a különféle járványok elkerülnek minket. A nagy kolera alatt 1831-ben csak 2—3 haláleset fordult elő, valamint az azóta is már gyakrabban előfordult kolera s egyéb járványok alatt, melyek az ország több helyén s itt is a környéken borzalmasan pusztítottak, a mi falucsánk meg volt tőle kímélve.

A nép viselete most már igen vegyes. Hol lengyel, hol tót öltözetben járnak. A nőknél jellemző, hogy mindig kendőbe kötött fejjel járnak s a tarka színeket szeretik. A férfiak télen-nyáron fehér posztó nadrágot és sötét tarka himzéssel ellátott szürt, u. n. »czuszká«-t hordanak.

Gyümölcs nálunk nem terem. Csak itt-ott áll a kertekben néhány gyümölcsfa, melynek silány termése alig élvezhető. De van sok erdei gyümölcsünk: a zamatos szamóca, málna, afonya; és szederben sincs hiány. Nem is kíméljük mi gyerekek a vakáció alatt ezt az Isten jóvoltából nekünk szánt áldást, hanem élvezük teljes mértékben. Ha csak szüleink megengedik s tehetjük, kiszaladunk a közeli erdőbe s ott mulatunk, hol a jó gyümölcs szedésével, hol pedig gombázással. Gyakran velünk jön édes apánk is és ilyenkor még nagyobb az örömünk, mert ő rendszeren kiviszi a Flobert puskát és megengedi,

hogy mi is czelba lőjünk. Persze, örömünk akkor lenne teljes, ha egy-egy vadgalambot lőhetnénk s ezt is a gombával, vagy eperrel telt kosárral együtt, jó anyácskánknak haza hozhatnók. Az ajtóból lesi már ő esteli vidám hazatérésünket, mit neki előre jelent a Bodri kutyánk vig fark-csóválással való haza-futása. Mert a Bodri rendszeren minden kirándulásunknál hü kísérelők.

Nevezetes még ez a »Bori« nevezetű erdőcskénk az 1848—49-diki szabadságharczából is, amennyiben ezen keresztül üldözték a menekülő családokat az orosz katonák. Az üldözöttek és halálra ítélték közt volt az én nagyapám is, Divéky Antal, ki abban az időben Arva vármegye alispánja volt; de ő Isten kegyelméből megszabadult s még azután is sok évig működött a megye terén.

Divéky Adorján.

*

Ahol én lakom.

Sárköz-Ujlak.

— A 2-dik jutalommal kitüntetett pályamű. —

Örülök, hogy arról a kis helységről írhatok, ahol annyi kellemes órát töltök; legalább így némileg hálás lehetek irányában. Ezennel felhivom hát kedves olvasótársaimat, vegyenek részt egy kis szellemi kirándulásban, midőn én nekik lakó helyemről néhány őszinte szót irok.

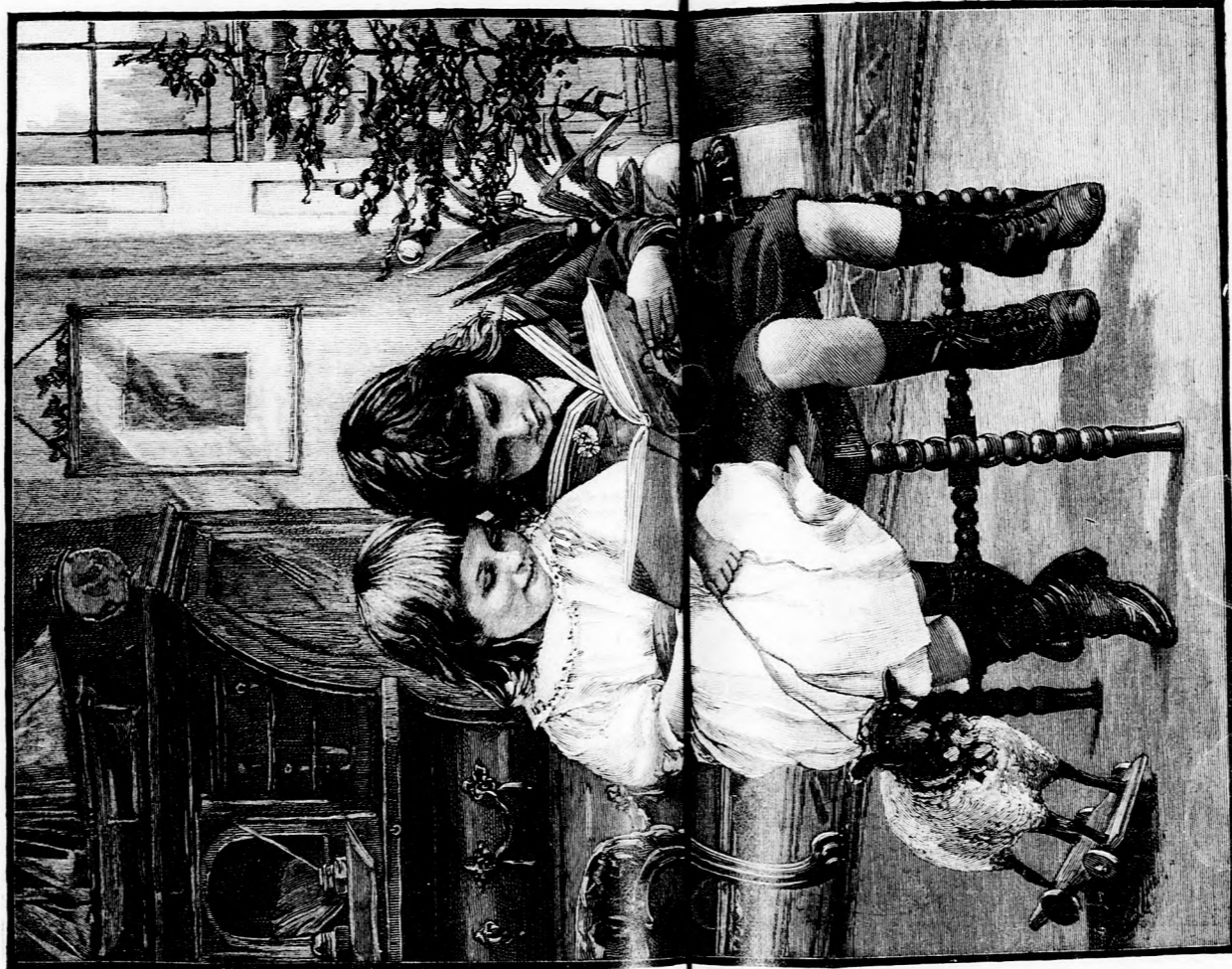
Induljunk ki az ország szivéből, a szép Budapestről; így a legkönnyebben tájékozhatjuk magunkat. A keleti pálya-udvarból röpit bennünket a gőzparipa Pest, Szolnok, Hajdu, és Szatmár vár-megyéken át egészen Szatmár városáig. Itt kocsira ülve folytatjuk utunkat a Máramaros felé vezető jó országuton. A távolban félkör alakú hegylánc zárja be a megye rónáit. E hegylánc előtt másfél órányira és ugyan-nyire Szatmártól, de tőle észak-keletre, fekszik Sárköz község, ahol én lakom. A vidék kellemes, a szép rónát és kies erdőket szelid hegyek lejtői váltják fel.

Mig a távoli vidék szemlélésébe elmerülve haladunk, kocsink *Sárköz-Ujlak* alá ér. Mintha látnám, mint megy el némelyek kedve a név hallatára: *Sárköz!* Nem köll megijedni. Régen volt az, mikor e név igazán rá illett. A falu a *Sár-Éger* és *Rákta-Éger* között való fekvésétől kapta nevét. Ma már a nagy terjedelmű mocsaras hely, melyet különben a Szamos folyó régi medrének mondanak, jó részt rendezve van. Az én lakó helyem tulajdonképen *Sárköz; Ujlakot* csak mint ikerfalut illeti a megemlítés. Röviden végzek tehát vele, midőn azt mondom, hogy az *Éger* fölé épített nagy hid választja el tőlünk.

De mit említek *Sárköz* hajdan korából? Történelmi emlékek nem igen fűződnek hozzá, csak a helybeli diszes urasági kastély sejtet valamit. A sárközi uradalom hajdani birtokosa a *Sárközy* nemzetség volt, de körülbelül 200 év óta a hajnásckői és vécei báró *Vécsey* család birtoka. A mult században a család egy tagja katolikus tótkat telepített a már itt lakó magyar reformátusok mellé, kiknek már akkor templomuk is volt. A katolikusok részére báró *Vécsey* István generális építtetett templomot.

Maga a falu, mely ma körülbelül kétezer lakóst számlál, hosszban nyúlik el. Déli végén áll a négyszögű emeletes kastély, melynek második emelete e század elején égett le. A fényesen berendezett kastély mögött hatalmas angol park terül el, melyet sok délszaki növény díszesít; előtte pedig félkörben a gazdasági épületek és tisztulakok vannak szép rendben elhelyezve. A kastély területén van gőzmalom, olaj-sajtó, vízvezeték, továbbá igen sok istálló, tele szép lovakkal és tehennel. Az elő-udvarból kilépve, szemközt találjuk ma-

gunkat a faluval; jobbra jól épített országut vezet a gazdaságba, balra pedig *Ujlakra*. Jobb kéz felől van a katolikus templom, melyet egyszerűség és tisztaság jellemez;

harangjai külön álló fa-toronyban vannak elhelyezve. A templomtól balra van a vendéglő és a posta-hivatal, jobbra pedig a plébánia. A mostani jeles plébános ft. *Pály Ede*

egyházi költőnk, ki egyszersmind az ujlaki hívek lelki pásztorja is. A paplak nyitja meg a házak hosszú sorát. Széles és vagy másfél kilométer hosszú utca ez, mely

A falu derekán a széles utca közepén épült a rom. kath. iskola, a község háza és az ev. ref. templom. Ezután kissé hajlik az utca s a legvégén van a temető, melyben az egyszerű fa-keresztek mellett ott van a kegyuri márvány sir-emlék is a családi sir-bolttal, mely fölé kis kápolna borul.

A község egészségi viszonyai jók, járványos betegség ritkán, akkor is elvétve fordul elő a gondatlannoknál; a belátóbbak az idei nyári kolera alkalmával is szorgalmasan tisztogattak; árkaikat, kerítéseiket karbolos mésszel locsolgatták.

A fő-utcának vége felé néhány kisebb utca ágazik el, melyek egyike »Princz« nevet visel a sok ily nevű ott lakó polgári családtól.

A falu külszíne tehát igen szerény, inkább szegénységre, mint jó módra vall. Iparos vajmi kevés van, nagyobbára földművelésből és szolgáltatásból élnek. A magyar nyelvet mind birják, de sokan oláhu és tótul is tudnak. Bár a magyaron kívül oroszoknak nevezett szláv elem is van, de ez nincs a magyar érzelmek és egyetértés rovására. Túlnyomó a római katolikus és református, vannak azután egyesült oroszok és zsidók; ez utóbbiaknak sem papjuk, sem templomuk nincs *Sárközön*. Igazságot az ujlaki előjáróság szolgáltat.

A lakosság vallásos, szerény és illedelmes, ruházata egyszerű, olyan mint legtöbb vidéken a parasztság viselete. Beszédjük tiszta, de nem hiányzanak tájszólások sem, például: *elmegy, meggyógyul helyett, megy elfele, gyógyul megfele* stb. Különben a népnek van némi kis műveltsége is; igaz, hogy nem

egymáshoz közel épített, nagyobbára zsuppal fedett vályog-házakból áll; a házak, bár kicsik és egyszerűek de tiszták. Az utcát sok helyütt árnyas fák szegélyzik.

könyvből tanulja, inkább alkalmából; mert sokan közülök, mint urasági cselédek sok jóra és szépre szoknak rá. Termetre nézve közepesek, arczra közön-

ségesek, barnák. Elöljáróik rendeleteit tiszteletben tartják és követik, kegyurukat tisztelik, szeretik. Nem is csoda, mert a kegyuri család a község áldása szép példával és tettel egyaránt, mert vallásos meggyőződésük az, hogy mindenük Istentől van, és könyörületes szívök nem nézheti az inségeseket. De nem merek többet e családról írni, mert legszebb éküket, a szerénységet sérteném meg.

Van még *Sárköz*nek valamije, amit el nem hagyhatok, s ezek a cigányok; mint mindenütt, itt is henye nép, téglavetésből és koldulásból él.

De ha talán maga a falu nem mutatja is a legszebb képet, bőven kipótolja ezt az, amit a falun kívül találunk. Egészen közelben a gyönyörű vetések, legelők, szóval a szépen rendezett gazdaság terül el; s a rendezettség érdeme annál nagyobb, mert fáradságos és költséges munkába került, amennyiben sok lecsapolásra volt szükség. Ahol hajdan mocsár, láp és erdő lenek. Itt is mindenütt szép fasorok, gazdag és jól fölszerelt majorok, majd régi és újból ültetett erdők váltakoznak. Majd meg hegyekhez jutunk, melyek erdeit a szelid lejtő, a hűs árnyék és a különböző természeti szépségek teszik kellemessé. A mesterséges csatornákon és csörgedező hegyi patakokon kívül kisebb folyócskák is vannak, mint a *Tálna* és *Túr*, melyek azonban hegyi vizekkel bővülve, nem egyszer kárt okoznak; különben halban, rákban gazdagok.

Találhatók itt továbbá jó bortermő szőlők, fiatal fenyvesek, szóval minden, ami a természetet széppé teszi. Még a vadászoknak is van mivel szórakozniok, mert nyúl, vaddisznó, róka, farkas, nem ritka; a szarvasok részére meg több ezer holdas vadas-kert van az úgy nevezett *Sárközi hegyen*. E hegy lábánál van legkedvesebb kiránduló helyeink egyike: *Barkóca*. Itt csinos vadász-kastély van, hol a szobák fala száz meg száz agancssal van diszesítve.

Minden oly szép itt, oly kedves hogy az ember nem gondolhat a hála érzete nélkül

Istenre ki mind ezzel a föld lakóit gyönyörködteti és élteni.

Ez az, amit *Sárköz*ről, az én lakó helyemről röviden mondani akartam és pedig amennyire tehettem úgy, hogy ha olvasó társaim közül valamelyik erre utaznék, ráismerhessen.

Isten áldja szép hazánkat s annak minden községét.

B. Vécsey Aurél.

*

Ahol én lakom.

Csik-Szent-Márton.

— A 3-dik jutalommal kitüntetett páiyamű. —

Jól emlékszem reá, még olyan kicsi-kicsi lányka voltam, aki még a betűt sem ismeri, olvasni írni sem tud s akit csak nagy ritkán engedett be Elza kisasszony, a nevelőnéni, a tanuló szobába, hol két nagyobbik testvérem annyi mindent tanult szép városokról, nagy palotákról, toronyig érő emeletes házakról, melyekbe csigán huzzák fel az embereket. Már akkor, jól viselve magamat a szoba szögletében egy kis széken, örömmel halgattam mind azt, amit a kisasszony a nagy városokról beszélt, s úgy éreztem, hogy vágyom ilyen nagy városba menni, ott lakni, ahol sokkal szebb lehet minden mint nálunk a kicsiny faluban, melyben hamis kutyák, mérges pulykák s rossz cigányok vannak, akik a kis leányokat mindig ijesztgetik.

Kértem is sokat az én kedves mamámat, vigyen engem olyan nagy városba, a milyentről a kisasszony beszélt, hogy én is lássak valóságos nagy várost. Egyszer teljesítette is kérésemet. Éppen a nagynéni volt nálunk látogatóban, mikor ismét kíváncsoltam a nagy városba. Ő szívesen ígérte, hogy magával visz a nagy városba, melyben lakik, s a mama bele is egyezett, hogy vele menjek. Sokáig utaztunk, amíg végre oda megérkeztünk. Egy nagy házba mentünk be, melynek tetejét nem is láttam, olyan magas volt, udvara csak kicsinyke, kertek pedig, s abban gyümölcsfák a házak körül, nem voltak sehol. Féltem is egy kicsit, mikor annyi lépcsőn kellett a lakásba

fölmennünk s oly különösnek tetszett az nekem, hogy nem futhatok ki, amikor akarok, pázsitos kertbe, vagy pedig fővényes udvarra, mint otthon. Egész hónapig voltam a nagy városban, de alig vártam, hogy ismét viszont láthassam az én falusi lakomat. Igazán a városban szerettem meg az én kedves kis otthonomat. Azóta nem is vágyom el soha belőle s nem leszek hálátlan többé hozzá.

Egészen más ez, mint a néniek városi lakása. Nem az út mellett van, mint az övék, hanem egy nagy kert közepén; nem is emeletes, hanem csak egyszerű földszintes ház. Egy kis utca vezet a nagy útról kapunkhoz, melyen át udvarunkra lehet jutni. A ház előtt van a virágos kert, nyáron át tele nyíló virágokkal; a jó illatú rezeda mellett a búza-virág virít s a piros rózsza körül teljes viola diszlik. Jobb oldalon a méhes mellett puha pázsit között keskeny ágyásokon kerti eper piroslik a zöld levelek alól, honnan alig pár lépésnyire kezdődik a sorjába ültetett gyümölcs-fák kicsiny erdeje. A gyümölcs-fákon túl a füves kert, melyben sokszor kergettem tarka lepkéket a virágokról, versenyt futva velök. Magas fák hajlanak házunk födelére, s védőleg terjesztik föléje zöld leveles ágait, gyümölessel megrakottan folyton érintgetik a födelet s nagy az örömünk, mikor érett alma hull alá, s jó erőset koppanva a ház födelén, már előre jelzi jövetelét, amit mi még a szobában is észrevéve, ujongva szaladunk ki a kertbe, s addig keresünk-kutatunk, míg rá akadunk az almára; van öröme annak, aki megtalálta a kis zsákmányt.

Az ebédő ajtajából be lehet az egész falut látni melynek egyszerű kis házai zöld falombok közé rejtve alig is látszanak ki. A szalon ablaka meg éppen a kert alatt elfutó kis patakra nyílik, melynek locsogása kis lakunkba jól behallszik, s az utczai gyerkőczök fürdőzése, zajos czivódása gyakran zavarja apácskát munkája közben. Én is nagyon szeretek nyáron a patak partján ülni, mikor a nap jó melegen süt

alá a földre, s mikor mindenütt csend van, mert ekkor a kis halak egész serege gyűl a part közelébe, játszadoznak, ide-oda uszkálva ezüst színű oldalait mutogatják, s ez olyan szép, hogy egész nap el tudnám nézni, ha a mama nem intene mindjárt, hogy a patakhoz nem szabad menni. Nem említettem még kedves vendégeimet, az apró madarakat, melyek házunk körül télen-nyáron sok örömet szereznek nekem. Kora reggel, mikor még ágyamban vagyok, az ablakomnál lévő fákra szállnak, énekelnek, versenyre szállva dicsérik az Istent, ki újra felhozta a fényes napot a kéklő égre, s a sötétséget világossággal oszlatja el. Olyan szép a reggeli köszöntésük, hogy mindig fölébredek rá mély álmomból is, és madárkáimmal együtt tiszta szívből mondom el a reggeli imámat.

A reggeli sétát is a kertben végezzük, a jó homokos ösvényen, óvakodva a harmatos fütől, mert mondja mama, ilyenkor könnyen meghülhet az ember. Séta után a tanuló-szobába megyünk, hol olvassunk, irunk mi testvérek, aztán együtt s néha-néha az ablakon át csodálkozva nézzük a csűr-kertben morgó cséplő-gépet, magasba szálló füstjét, sebesen forgó nagy kerekét, a körülötte sürgölődő munkásokat, s úgy szeretnénk közel lenni mellette, ott hallgatni erős füttyét, bugását; de hiába, nem szabad, meg van tiltva a csűr-kertbe való sétálás. Tanulás után a kertbe megyünk apa vezetése mellett s a gyümölcs-fák neveit tanulgatjuk. Én már soknak tudom a nevét. Megmutatom, melyik a »Sándor czár«, a vékony haju »Batul« vagy a »Jeges alma« fája, míg Pista testvérem csaknem az egész kert fáit jól ismeri, akár vizsgálatot is tehetne belőlök. Ha azután a mama is úgy akarja, kimegyünk a közeli rétre, meglátogatjuk a szép zöld erdőt, járunk-kelünk benne, jól megéhezzük s azután a puha pázsiton, a fák árnyékában uzsonalunk. Sokszor eszembe jut most is a nagy város, de már nem vágyom oda. Az én kedves kis lakomat nem hagyom el soha, ahol úgy szeretnek engem, s ahol oly jó

nekem. Beh jó volna, ha egyszer Forgó bácsi is kedvet kapna a falusi életre, meglátogatna minket, megnézné az én kis lakomat s meggyőződne, hogy mind igaz, amit leirtam; megszeretné a falunkat, itt maradna köztünk s itt írná nekünk továbbra is azt a kedves »Kis Lap«-ot. Gondolja meg, édes Forgó bácsi! (Nagyon csábítóan tudsz hívogatni! F. b.)

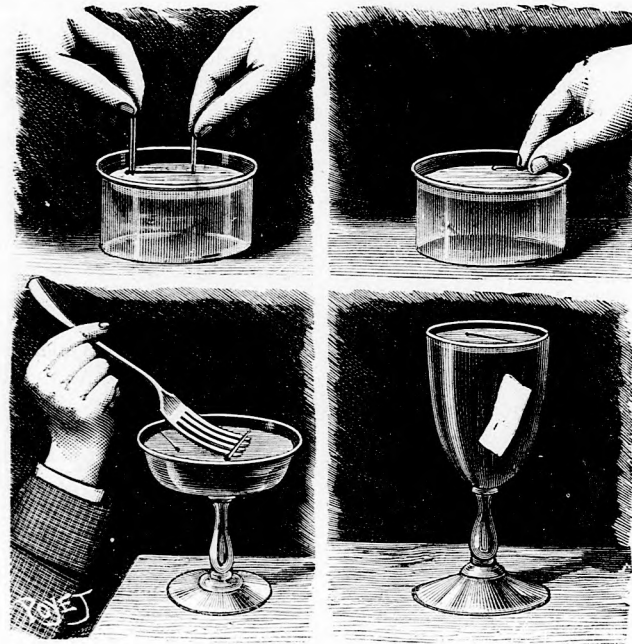
Márton Erzsike.

BÜVÉSZET.

(Képekkel ezen, és a 285. lapon.)

Viz felszínén lebegő tű.

HOGY a vas, aczél, általában minden fém nehezebb a víznél, ismeretes dolog. Nem is csodálkozik senki rajta, hogy akár milyen tárgy, ha vasból van, lesüljed a víz fenekére. Ha tehát azt mondom valakinek, hogy egy varró-tűt a víz felszi-

VIZ FELSZÍNÉN LEBEGŐ TŰ.

nén usztasson, alkalmasint azt fogja felelni, hogy az nem lehetséges, mert a tű, akár milyen könnyűcske és vékonyka is, mégis lemerül a vízbe.

Igaz is, hogy ha csak amugy egyszerűen oda vetjük a tűt a vízre, okvetlenül elmerül. De egy kis ügyességgel mégis megmutathatjuk, hogy ki lehet fogni a természeti törvényen, és az aczél tű, melynek le-

köllene sülyednie a víz fenekére, fönn fog lebegni a víz felszínén.

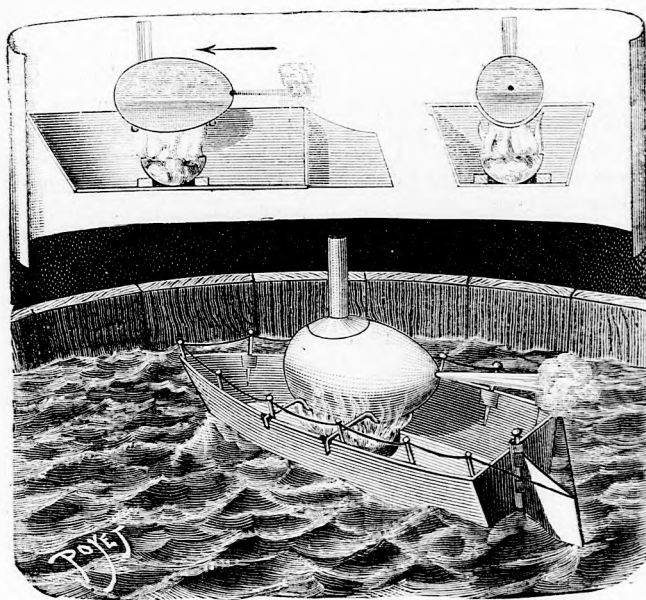
Ennek a nyitja pedig igen egyszerű. Csak az szükséges, hogy a tűt olyképp sikerüljön ráfektetni a vízre, hogy a víz sehol ne csapjon át rajta. Ha ekkor figyelmesen oda nézünk, látjuk hogy a tű a vízen úgy fekszik, mintha kicsi teknőcske volna alatta; jobbra-balra a víz magasabban áll

a fekvő tű fele vastagságánál. A helyéből kiszorított víz sulya van akkora, mint a tűé s a tű ezért nem merül el.

No de itt most nem akarom tudományosan magyarázni, hanem inkább lássuk, milyen fogásokkal lehet a tűt ráfektetni a víz színére. Megteheti az is, aki nem igen érti meg az okát.

Legelőször is néhányszor végig huzzuk a tűt szorosra tartott ujjaink közt. A tű

ettől látszólag még tisztább, fényesebb lesz; csakhogy még egyéb is történik vele. Az ember keze ugyanis, ha még olyan tiszta is, szoros fogásnál kissé zsirossá teszi a megfogott tárgyat, még ha a nyoma talán nem látszik is. A tű is tehát kissé zsiros lesz; azt pedig tudjuk, hogy a víz nem tapad a zsirra. Tehát a zsiros tűt sem fogja a víz oly mohón körülfogni, mint a tisztát.

A TOJÁSHÉJ-GŐZHAJÓ. (Lásd a 286. lapon.)

Ez azonban mégis csak kevés segítség. A fő az ügyesség, hogy a tűt igen gyöngéden fektessük a vízre, még pedig úgy, hogy egész hosszában egyszerre érje a vizet. Mert ha egyik vége hamarabb ér a vízre, akkor bizonyosan el is merül.

A tű lefektetésének legszebb, de a legnagyobb ügyességet kívánó módja, ha pusztán kézzel fektetjük oda. Ez nagy gyakorlatot kíván és bizony nem mindenkinek fog

sikerülni. Könnyebb, de szintén nagy óvatosságot kíván a második mód. A tűt két végén czérna-horogba akasztjuk s úgy eresztjük rá a vízre, a czérnát pedig aztán nagyon vigyázva oldalvást kihuzzuk alóla. Még ennél is könnyebb a harmadik mód, melyhez görbe, ugynevezett francia villa szükséges. A tűt a villa fogainak végére helyezük, aztán lassan, óvatosan lemerítjük a villát a vízbe s szintén óvatosan

vissza húzzuk a villát. De ha a czérna vagy a villa vissza huzásánál megmozgattuk a vizet, akkor a tü bizony elmerül.

Aki a három módnak egyikével sem ér czélt, az végre a negyedikhez fordulhat. Már ez olyan könnyü, hogy akárki is boldogulhat vele. Veszünk egy darabka igen vékony papirost, amelyet a cigarettákhoz szoknak használni. A tüt ráfektetjük a papirosra, ezt pedig a vizre. A vékony papir csakhamar átázik és alámerül, míg a tü fenn marad a víz felszínén.

*

A tojás-héj-gőzhajó.

Törékenyebb, értéktelenebb portékát nem könnyü találni az üres tojás-héjnal. Mégis egy kis ügyességgel, leleményességgel — ami éppen nem boszorkányság, ugy-e? — gőzhajót lehet belőle csinálni.

Ez a hajó persze nem lesz olyan, hogy talán az Operenciás tengeren is át lehetne vele hajózázni; biz' az inkább csak mulatságos kis játékszer lesz; de egyuttal mégis tanulságos, mert megmutatja kicsiben a gőz erejét.

Legelőször is hajócskát építünk, vagy nagyon vékony és könnyü deszka-szalacszkákból, vagy pedig vastag (karton) papirosból. Szükséges, hogy a hajócskának lapos feneké legyen. Hátsó, szélesebbik végére kormányrudat is csinálunk, még pedig olykép, hogy hosszabbacská gombostűre kicsike deszka-darabot erősítünk, mely a gombostűn jobbra-balra forog. Ennek a kormánylapátnak a másik felső széléhez czérnát erősítünk s ezt a hajó oldalához kötjük, olyan irányt adva a kormánylapátnak, a milyenbe a hajót mozogtatni kívánjuk. A hajócskát még föl is díszíthetjük olykép, hogy oldalaiba apró gombostűket tűzünk s színes fonalat kötözünk végig. Ez a hajó oldal-korlátja.

A hajó fenekén, közepe táján, egy fél tojás-héjat helyezünk el, még pedig szilárdul, hogy ne mozoghasson. E végből két oldalt egy-egy kis forgáccsal megtámasztjuk. E fél tojás-héj lesz a tüzelő hely s ezért

borszeszt töltünk belé. E tüzhely fölött készítünk érc tartó-rudakat a gőzgép számára. Ezek az ércrudak pedig állanak két darabka drótból, melyeket középen kellő formába görbitünk, hogy az egész tojás-héj jól, szorosan és szilárdan megálljon rajtok. A drótokat a hajó két oldalához erősítsük, mint ezt a rajz világosan mutatja.

Ekkép a hajó elkészülvén, most már a gőzgépet készítjük el. Egy teljesen ép, erős héjú tojásnak mind a két végébe lyukat furunk s kifujjuk a tojás tartalmát, aztán a vastagabb végen levő lyukat valami jó tapasztó anyaggal légmentesen beragasztjuk, a másik lyukacska pedig vizet töltünk a tojásba, de csak annyit, a mennyi megmarad benne, mikor oldalt fekszik; vagyis: mikor csak félig lesz benne víz. Disz kedvéért papirosból készült kéményt is ragasztunk rá, aztán elhelyezzük a hajócskán a két drótra, olykép, hogy a nyitva hagyott lyukacska a hajó hátsó végén nyiljék.

Most már meggyújtjuk a hajó fenekén levő fél tojás-héjban a borszeszt. A láng csakhamar fölforrálja a tojás-héjban levő vizet, melyből gőz fejlődik ki. A gőz aztán ki-kitör a kis nyíláson és a külső levegő ellenállásába ütközvén, lökést ad a hajócskának az ellenkező irányba. S ez mindaddig tart, míg a tojásból a víz ki nem fogyott.

Ha kádban produkáljuk a kis gőzöst, akkor a kormányrudat kissé ferde állásba köll megvötni; így aztán a hajócska mindig körbe fog mozogni. Ha forró vizet töltünk a tojásba, a gőzképződés hamar bekövetkezik.

Arra természetesen vigyázni kell, hogy a hajó fenekén égő borszesz meg ne gyujtsa a hajó bordáit, mert ebből nagy tengeri veszedelem támadna a kádban. Epp ezért kell a hajó fenekét szélesre csinálni, hogy a két oldal távol essék a lángtól. Ha mindent pontosan végeztük, akkor a kis gőzös végig suhan akár egy kisebb, csöndes tavacska is.

A FOTOGRAFUS UDVARÁN.

(Képpel a 277. lapon.)

JULISKA a kerti hintán
Czikázik,
Bandika meg a porondban
Bikázik.

Fotografus míg a képpel
Oda van,
Játszadoznak, vigadoznak
Boldogan.

Fotografus üveg-lapja
Nem fogott;
Ujat hozni a műhelybe
Elfutott.

Van rá gondja, hogy ez a kép
Jó legyen,
Mert ez még ma Budapestre
Elmegyen.

Hiszen holnap jó nagyapát
Ünneplik;
Nevenapja lesz, a hatvan-
Hetedik!

Hopp gyerekek! ... itt van már a
Friss lemez.
Bandi vigyázz! ... Juliskám, ne
Révedezz!

Igy ni! Pompás! Jól sikerült,
Csakugyan!
Nincs fotográf több ilyen a
Faluban.

Helyben hagyja tyuk-koma is
Ko-ko-kó!
Nagymamátok is azt mondja:
Jaj be jó!

AZ ÉRDEKES TÖRTÉNET.

(Képel a 280-281. lapokon.)

GSUNYA hideg szél fuj oda künn. Mámácska azt mondta, maradjunk a szobában, szólt Péterke meglehetősen kedvetlenül.

— Igen, nekem is mondta, nem szabad kimennünk! sohajta Nellike.

— Itt benn pedig nem tudunk mihez fogni. Olyan unalmas!

— No, ha éppen akarnál játszani, van elég játékszerünk...

— De nem akarok.

— Valamit mégis csak köll tennünk.

— Persze. De mit?

— Tudod mit? Olvassuk végig azt a szép történetet, amelybe multkor bele kezdünk. Nagyon érdekesen kezdődött.

— Az igaz. Nohát nem bánom. Majd együtt olvassuk. Egymás mellé ülünk, hogy mind a ketten egyszerre olvashassuk. Így ni!

— De aztán ne türelmetlenkedjél, ha én kissé lassabban olvasok.

Nellike sokszoros tapasztalás következtében mondta ezt az intést, mert Péterke barátunknak az erényei közt meglehetősen hátul és igen kicsike mértékben volt a türelem és kitartás található. No de most, hogy nem mehet ki, talán szépen annak rendje szerint fog olvasgatni.

Meg is tette egy-két lapon. De már a harmadiknál sürgetni kezdte Nellikét:

— Olvasd gyorsabban... így soha sem érjük végét.

— Dehogy nem! Rá is érünk estig. És én figyelmesen akarom olvasni, mert nagyon érdekes.

— Persze hogy érdekes. De épp azért szeretném már a végét tudni.

— Oh, az még messze van!

— Már pedig én nem várok sokáig. Add csak egészen ide a könyvet, hadd olvasom el az utolsó lapot... ott megtudom, mi lett az elvarázsolt királykisasszonyból.

— De akkor aztán nem fog érdekelni a történet...

— Ej, dehogy is nem!

És Péterke csakugyan felütötte a könyv utolsó lapját, s gyorsan végig olvasta.

— No, most már tudom... a többi tőlem is olvassam? Te is okosabban tennéd, ha mindjárt tul esnél rajta.

Nellike azonban nem követte ezt a tanácsot, hanem szépen sorjában olvasott tovább. Péterke ott hagyta magára, ami persze csöppet sem csorbitotta a Nellike élvezetét,

mert az érdekes történet azért csak olyan érdekes maradt, ha egymaga olvasta is. Hanem Péterke, — no, ő alig pár perc mulva már megint unatkozva őgyelgett, nem tudott mibe fogni. Hivogatta Nellikét, hogy együtt játszanak valamit; de Nellike nem mozdult.

— Most már végig olvasom ezt a történetet. Olyan érdekes! Jobban mulatok vele, mint akármilyen játékkal.

Péterke boszusan dörmögte:

— Érdekes... érdekes! De én unatkozom!

— Magad rontottad el a multságodat türelmetlenkedéssel. A szép történetet sem tudod igazán, mert csak félig-meddig olvastad, s idő-töltést sem találsz helyette elég kellemeset. De én nem rontom el az élvezetemet s tudom, nem is fogom sajnálni ezt a mai széles napot, melyen olyan szép s érdekes történetet olvastam.

Megfejtések és megfejtők a jövő számban.

Rejtett név.

Ennek a rejtvénynek nyitját úgy lelitek meg, ha a feladott szókkal rokon értelmű szavakat kerestek. P. o. *piros* helyett a *vörös* — *tető* helyett a *födél* szót, s így tovább. Ha ekkép pótoljátok az itt következő szavakat s a pótszavak első betűit egymás mellé vagy alá rójátok: egy nagy honi költőnk neve fog elétek derülni.

A rokon szavakkal pótolandó szavak a következők:

<i>Piacz</i>	<i>Czicza</i>
<i>Muszka</i>	<i>Járom</i>
<i>Szittyá</i>	<i>Csata</i>
<i>Fővény</i>	<i>Galy</i>
<i>Forma</i>	<i>Lik</i>

A megfejtők névsorából elsőnek kikuzott kapja jutalom-nyereményül a következő díszes munkát:

Az ifju Anacharsis utazása Görögországban

czimű kitűnő ifjusági olvasmányt.

Írta Barthélemy. Több metszettel.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Ida néni. Kedves meglepés. De mar most igazán megy levél. Köszönet és köszöntés! — **Pásztor Balogh Ibolyka.** A munkácskád a bírák elé került. Kedves levélkédnak megörültem. — **Fülöp Etelka és Menyhért.** Már innen-onnan 25 éve, hogy szerkesztem a »Kis Lap«-ot s jelent meg benne, csak hosszabb elbeszélés, száznál jóval több. De s ezt kimondhatom: kedves elégtételre szolgál, hogy még elbeszélés a vége felé nem közeledett, melyre nézve számos levelet nem kaptam volna hogy: ne! — ne legyen még vége! Reménylem, a következő nagyobb elbeszélésnél is úgy lesz. Az írója pedig nem akar megnevezkedni; de jól esik neki hallani és olvasni, hogy a »kis nagybácsi« megnyerte mindnyájatok tetszését. — **Zsarnóczay Helena (?)** Elkezdted egy magyar fiúnak amerikai kalandjait. Nyomatásban éppen két sort tenne ki a te elbeszélése, s arra kérsz: közöljem. Mit közölhetek az ilyen pirinyó picziségen? Ha éppen nagyon hajt rá a kedved, írd meg végig, tedd el, s ha kilencz év múltán még jónak találod, ám küldjed be, s akkor kiadom, ha én is jónak találom. Mert feltéve, hogy százötven soros a te beszéled: 3 frt körül költenél csak bélyegre, míg apráinkint beküldöd. Igaz-e kis lányom? — **Vizslovszky Katicza.** Kedvesen veszem szép érzelmeid nyilvánítását s hűségednek kifejezését. A rejtvényekből egynek sorát ejtem. — **Szilágyi Ágota.** Sokad magaddal vagy, kik azt szeretnék, bár naponkint jelenne meg a »Kis Lap«. De hát ez nem járná. Engem túlságosan megterhelne, növelné is a költséget. Meg aztán: úgy tekintétek a »Kis Lap«-ot mint a vasárnapi pecsenyét. A mindennapi kenyérnek tekintétek iskolai dolgaitokat, ünnepen aztán annál jobban esik a tanulságos szórakozás csemegéje. — **ifj. Bolyó Károly.** Kedves levélkédet köszönöm. Neked és Palma hugocskádnak minden jót kívánok, ezek hegyébe még saját külön kordélykét saját külön szeméremmel mellyel aztán ti szereznétek másoknak gyönyörűséget épp úgy, mint néktek szereznek a ti derék pajtásaitok. — **Burián Erzsike.** Tán valami ügyesebb dolognak a magyartására fordíthatnád szorgalmadat. Azt szívesen közlöm, feltéve, hogy az eredetinek a szerzőjét is megnevezed. — **Häberfeld Margit.** Ha csak ennyivel járhatok kedvedben, hogy tudomásul vegyem gyöngéd megemlékezésedet teszem ezt igaz örömmel s azzal a jó tanáccsal, hogy türelmetlenkedéssel ne epezd magadat. Különben ez a szám meghozza a választ. — **Roth testv.** Az olyan rejtvényt, mint a tietek, teljesen fölszerelve s koczkába írva köll beküldeni s nem egymásra tapadó sorokban. — **Maller Margitnak** üzeni **Magassy Sarolta,** hogy lakása Szombathelyt van s várja is a kedves közeledésnek látható jelét egy levélke alakjában. — *Több levélről a jövő számban.*